

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. O.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.
o przywrócenie renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację A. O. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 września 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 23 lutego 2010 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawę orzeczenia stanowiło ustalenie na podstawie opinii biegłych, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości i zawierająca wniosek o jego uchylenie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania albo uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przez błędną wykładnię

polegającą na przyjęciu, że nie zostały spełnione przesłanki w nim przewidziane, oraz niezastosowaniu art. 12 ust. 2 tej ustawy, mimo orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i rozpoznania licznych schorzeń, powodujących w całokształcie niezdolność skarżącego do pracy, nawet po przekwalifikowaniu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, czy osoba „która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z powodu zmian zwyrodnieniowych odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa z ograniczeniem ruchomości, niezborności w kończynach dolnych oraz zaburzenia równowagi oraz na dzień wyrokowania legitymuje się orzecznym umiarkowanym stopniem niepełnosprawności i ma potwierdzone w postępowaniu sądowym liczne schorzenia, w tym utrzymujące się te same dolegliwości, na bazie których otrzymała wcześniej świadczenie rentowe, potwierdzające brak poprawy stanu zdrowia oraz na utratę zdolności do pracy zarobkowej w wyuczonym zawodzie, jako kierowca - mechanik, która ma przeciwwskazania do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej, dźwigania znacznych ciężarów w trybie ciągłym, spełnia przesłankę wskazaną w art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i powinna być traktowana jako osoba częściowo niezdolna do pracy?”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie zagadnienia, które określił jako istotne zagadnienie prawne, lecz które nie odpowiada warunkom przyjmowanym w judykaturze, jako powołanie się na przyczyny kasacyjne ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi problem prawny powinien być wywiedziony i uzasadniony w sposób zbliżony do obowiązującego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Wymagana jest niezbędnosc oczekiwanej odpowiedzi dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz

nie jej rozstrzygnięcie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203 oraz z dnia 27 maja 2010 r., III CZP 32/10, niepubl., z dnia 17 kwietnia 2009 r., III CZP 10/09, niepubl. i z dnia 17 listopada 2009 r., III CZP 85/09, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).